

Eigenlijk leidt hij twee levens: Johann Heinrich Reindert van den Noort. Als directeur van het gelijknamige automobielbedrijf te Kampen is hij zes dagen per week intensief *als zakenman* bezig en – omgerekend in normale werkdagen – is hij ook nog eens bijna een volle werkweek 'als kunstenaar' creatief bezig met penseel, palet, potlood en papier. En in beide levens is hij succesvol...

In zijn moderne directiekantoor wordt de aandacht getrokken door fraaie voorbeelden van wat hij op kunstzinnig terrein produceert. Er hangt een fors doek, waarop nauwgezet en gedetailleerd een moment uit het Skútjesilen met alle Friese skútjes er op. Een *drieluik* verhaalt de desastreuze ondergang van de Pamir, het Duitse opleidingsschip dat in 1958 bij de Azoren verging en waarbij 80 mensen om het leven kwamen. En ten slotte is er nog een doek van het hoogtepunt van de solo-zeiltocht die Eelco Kazimier in 1978 om de wereld maakte: het ogenblik waarop hij Kaap Hoorn rondt.

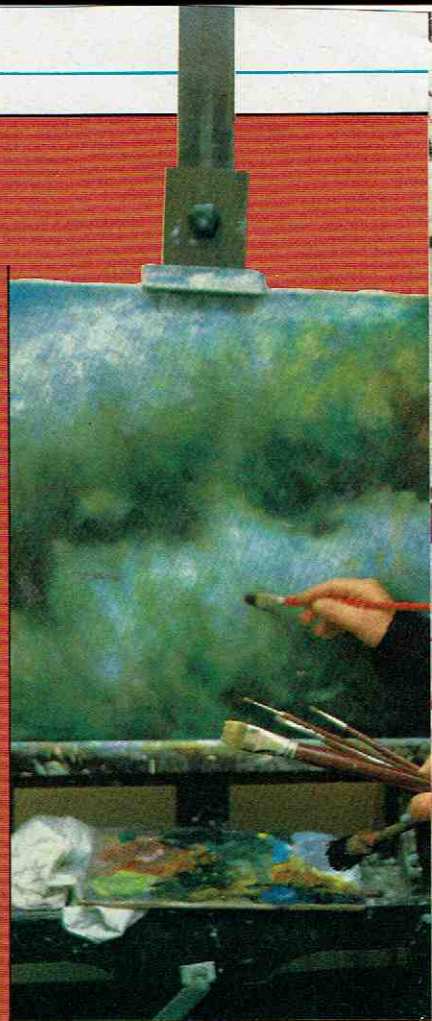
In de Gouden Eeuw van de Nederlandse schilderkunst zouden ze stuk voor stuk 'meesterwerkjes' worden genoemd. Maar het zijn niet

de mooiste, want zoals Johann van den Noort opmerkt: 'Zo nu en dan hang ik er hier maar een paar als decoratie en niet meer dan dat. Het overgrote deel van mijn schilderijen reist door de provincies. Ze worden tentoongesteld in musea of hangen in galerieën. In eerste instantie lijkt het allemaal wat onwaarschijnlijk: een directeur van een – in 1900 door Johans grootvader gesticht – automobielbedrijf dat zich met succes staande houdt in deze economisch moeilijke tijd, die tegelijkertijd kunstenaar is. En dan één die, afgaande op datgene wat hij laat zien, beslist geen beroep zou hoeven doen op de contraprestatieregeling.

Voor Johann (getrouwd, twee zoons) is dat allemaal niet zo merkwaardig; 'Van jongsafaan heeft het water

me getrokken en was ik een – naar anderen zeggen – getalenteerd tekenaar. Ik was op school beslist niet de beste leerling omdat ik last had van woordblindheid, maar voor tekenen kreeg ik de hoogste cijfers. Bovendien was een buurman landschapsschilder en daar heb ik ontzettend veel geleerd, als klein jochie...'

Bijna vanzelfsprekend was Johann voorbestemd om het familiebedrijf over te nemen, hoewel hij zelf liefst in het buitenland zijn technische kennis wilde tentoon spreiden. Dat hij professioneel schilder zou worden, daarvan is echter nooit sprake geweest. 'De techniek en organisatie trok me het meest', aldus Johann, 'maar tijdens mijn opleiding – onder meer de Autotechnische School in Apeldoorn – vergat ik mijn hobby niet.

Toen ik het praktijkjaar voor die school in Amsterdam bij Ford Nederland deed, volgde ik een avond-cursus aan de Academie voor Beeldende Kunsten en in mijn diensttijd deed ik een cursus beeldhouwen en naast tekenen en schilderen, leerde ik om te gaan met

**COMMERCIEEL IN DE ZAAK,
CREATIEF IN HET ATELIER**

hann is, zoals hij zelf zegt, *nooit tevreden*. In 1975 komt de *grote ommekeer*. Johann en zijn vrouw Janny hebben als hobby het zeilen, een sport die de kunstenaar/zakenman ook al van jongs-afaan fanatiek beoefent. Na wat *kleintjes* kopen ze een zeewaardig zeiljacht en leren daardoor de grotere wateren zoals het IJsselmeer, Waddenzee en Noordzee kennen: 'Ik begon ineens enorm van de zee te houden en van het natuurschoon dat het water te bieden heeft en in plaats van abstract schilderen begin ik met het schilderen van zeegezichten en schepen met een voorkeur voor de levende zeilvaart.'

lijkt af. 'Jawel', beaamt hij, 'maar kijk: schilderen en tekenen is net zoiets als pianospelen. Je moet elke dag spelen en oefenen om je techniek te vervolmaken. Inspiratie is daarbij natuurlijk wel nodig, maar ik heb er zelden gebrek aan. Lukt het schilderen niet, dan pak ik het potlood en maak een tekening. Dat gaat dan weer wel.'

Een bijzondere erkenning voor zijn werk, krijgt Johann in 1981 wanneer het Maritiem Museum Prins Hendrik in Rotterdam een schilderij van hem aankoopt. Tentoonstellingen in Amsterdam, Leeuwarden, Kampen en Enkhuizen onderstrepen de erkenning. De schilderijen wekken de indruk in vroeger jaren te zijn vervaardigd – een techniek die Johann uitstekend beheerst – maar bij een nadere bestudering blijken ze

qua onderwerp *modern* te zijn. 'Ik hou er namelijk niet van oude zeilschepen te schilderen. Wat ik schilder zijn vaartuigen die ik zelf heb zien varen. Het is dus hedendaags.'

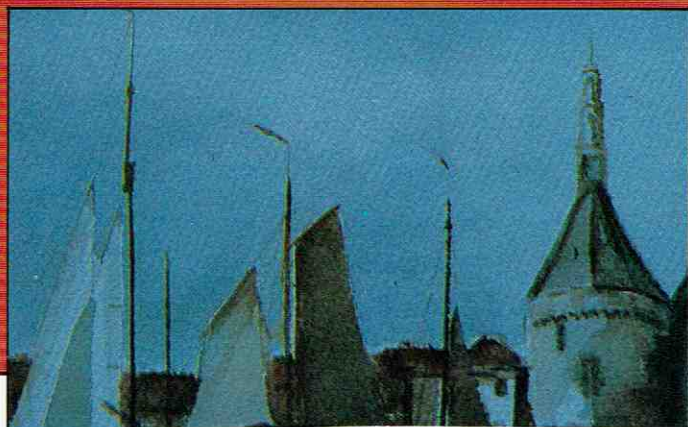
De Kampense schilder is wekelijks zeker 30 tot 40 uur bezig met zijn hobby, uren die hem de broodnodige ontspanning bezorgen: 'Als ik achter mijn schildersezelt zit, ben ik alles vergeten. Dan ben ik geen zakenman meer en kan ik het ook niet meer zijn, want ik heb er de grootste moeite mee om mijn werken zelf te verkopen. Dat laat ik maar over aan de galleries. En als er dan eens een paar verkocht worden, is dat leuk, want het is wel een héél dure hobby...'

Jacques Onderwater

hout, klei en gips. In die tijd was ik in de ban van het abstract-expressionisme. Zoe-ken naar een evenwichtige vlakverdeling van de kleuren. Het weergeven van dingen in andere vormen en ja, dan komt het ogenblik waarop je voor het eerst exposeert.'

Dat gebeurt wanneer Johann terugkomt in zijn geboorteplaats, de zaak van zijn vader gedeeltelijk overneemt en zich aansluit bij de plaatselijke schildersvereniging *De Varfdeuze*. Landelijke tentoonstellingen volgen en kranten schrijven over zijn werk als 'het mooiste wat er op de tentoonstelling te zien was.' Maar Jo-

Een uitgebreide studie van water en luchten en de invloeden van wind, stroom en licht hierop, zorgt ervoor dat Johann in de loop der jaren uitgroeit tot een van de ongeveer 30 *meesters* in de zeeschilderkunst. Het gaat hem, te oordelen naar de stapels prenten, schetsen, schilderijen, aquarellen en tekeningen die in zijn atelier te vinden zijn, vrij gemakke-

'Kunst is onbetaalbaar' is een veelgehoorde uitspraak. Wie van plan is om een schilderij, litho, tekening, ets of wat voor kunstvoorwerp ook aan te schaffen, schrikt vaak van de prijzen. Maar sinds een aantal jaren bestaat er in een groot aantal steden het Instituut van de 'kunstuitleen' of artotheek. Een winkeltje eigenlijk waar je tijdelijk kunst naar eigen smaak kunt huren voor een bepaalde periode tegen een alleszins redelijke vergoeding. Vaak zijn de kunstwerken eigendom van de gemeente die ze via de beeldende kunstenaarsregeling heeft verworven. Een uniforme regeling voor het Instituut 'kunstuitleen' bestaat (nog) niet. Zo zijn er ook artotheken die direct van de kunstenaar werken aankopen, ze verhuren of verkopen of ze in huurkoop afstaan. Voor meer informatie kunt u zich richten tot de afdeling voorlichting van het gemeentehuis in uw woonplaats.